DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 4. APRIL 1974 [1] [2]

Manlio Serio
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 115/73

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — ansættelse — valg — kriterier — kendskab til og praktisk erfaring vedrørende en bestemt national sektor — hensyntagen — tilstedelighed*
(Tjenestemandsvedtægten, artikel 27)

2. *Tjenestemænd — ansættelse — udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver — hensyntagen til kvalifikationsbeviser efter prøverne — tilstedelighed*
(Tjenestemandsvedtægten, bilag III, artikel 5, stk. 1 og 4)

1. Selv om vedtægten indeholder forbud mod at forbeholde en stilling for en bestemt medlemsstats statsborgere, kan ansættelsesmyndigheden imidlertid lovligt for så vidt angår ansættelse af tjenestemænd gøre sit valg afhængigt af kendskab til og praktisk erfaring vedrørende et bestemt nationalt retssystem.

2. Det følger af vedtægtens bilag III, artikel 5, stk. 1 og 4, at de af hver ansøger fremlagte kvalifikationsbeviser først og fremmest giver udnævnelseskomiteen mulighed for at beslutte, hvilke ansøgere der skal have adgang til prøverne. Disse bestemmelser forbyder dog ikke, at kvalifikationsbeviserne under hensyntagen til resultatet af prøverne ligeledes tages i betragtning med henblik på udnævnelsesbeslutningen.

I sag nr. 115/73

MANLIO SERIO, tjenestemand i Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af advokat Remo Serio, Salerno, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Joseph Guill, 23, rue Seimetz,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juri-

1 — Processprog: Italiensk.

2 — Domstolen har for at gøre dommenes ydre fremtræden enklere og klarere besluttet nogle mindre ændringer. Specielt vil de henvisninger, der har været placeret før konklusionen, falde væk. Læseren vil i præmisserne finde alle de regler, der er gjort gældende, på deres logiske plads.

diske rådgiver Georgio Pincherle, med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske rågiver Pierre Lamoureux, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående:

— annullation af udvælgelsesprøve KOM/388/71 og af den påfølgende udnævnelse,

— betaling af skadeserstatning,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: fg. afdelingsformand, R. Monaco (refererende), dommerne, J. Mertens de Wilmars og C. Ó Dálaigh,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og forløbet af den skriftlige forhandling kan sammenfattes således:

1. Ved meddelelse om udvælgelsesprøve nr. KOM/388/71 indledte Kommissionen den interne udvælgelsesprocedure med henblik på besættelse af en stilling i lønklasse A 5/A 4. Denne meddelelse angav blandt betingelserne for at få adgang til prøven: »Teoretisk og praktisk kendskab til nederlandsk ret«. Ved brev af 8. november 1971 adresseret til generaldirektøren for administration gjorde sagsøgeren gældende, at den pågældende meddelelse, for så vidt angik den nævnte betingelse, var stærkt præget af magtmisbrug og havde en diskriminerende karakter, og han krævede, at den blev annulleret. Dette brev såvel som et forudgående brev af 19. oktober 1971 blev afvist af administrationen den 29. februar 1972. Efter at have søgt stillingen deltog sagsøgeren den 14. marts i de i proceduren for udvælgelsesprøven foreskrevne skriftlige prøver. Ved brev fra administrationen af 13. juni 1972 blev det meddelt ham, at hans ansøgning ikke var taget til følge. Sagsøgeren gjorde ved brev af 16. juni 1972, adresse-

ret til formanden for Kommissionens kabinet, indsigelse mod dette brevs indhold, idet han gjorde gældende, at hans navn var opført på listen over egnede ansøgere. Ved brev af samme dato, som han modtog den 21. juni 1972, sendte direktoratet ham ny meddelelse, som bekræftede, at han ikke blev foretrukket ved udvælgelsesprøven, og som samtidig gav udtryk for, at hans navn var opført på listen over egnede ansøgere.

Ved beslutning af 31. maj 1972 ansatte Kommissionen den nederlandske statsborger, Christian Timmermans, i stillingen. Sagsøgeren fremsendte den 23. juli 1972 en klage over denne beslutning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2.

Denne klage blev afslået ved beslutning af 15. januar 1973, som blev meddelt sagsøgeren den 23. januar 1973. Den 23. marts 1973 anlagde sagsøgeren nærværende sag.

2. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttede domstolens første afdeling ved kendelse af 8. november 1973 at foretage afhøring af to vidner og at opfordre Kommissionen til inden den 20. november 1973 at fremskaffe skriftlige oplysninger om visse detaljer.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren nedlægger følgende påstand:

»— Nærværende sag antages til realitetsbehandling;

— proceduren i udvælgelsesprøve KOM/388/71 og den efterfølgende udnævnelse af Christian Timmermans annulleres;

— sagsøgte yder sagsøgeren erstatning for den materielle skade, han har lidt, beregnet på basis af forskellen mellem den løn, han kunne have opnået, hvis han var blevet ansat i stillingen, og den løn, han faktisk har oppebåret indtil dommens afsigelse;

— sagsøgeren tilkendes en erstatning for den tort, han har lidt ved, at han vedholdende og med forsæt ulovligt er berøvet enhver karrieremulighed, hvilken erstatning fastsættes af Domstolen ud fra et billighedssynspunkt;

— sagsøgte idømmes alle sagsomkostningerne, og sagsøgeren opfylder under alle omstændigheder betingelserne i artiklerne 69, 70, 71, 72 og 73 i procesreglementet;«

sagsøgeren tilbyder desuden at føre bevis og anmoder Domstolen om at foranstalte bevisførelse vedrørende flere af de omstændigheder, han påberåber sig i sine indlæg til støtte for de ovennævnte påstande;

sagsøgte nedlægger følgende påstand:

»— sagen afvises i sin helhed, og sagsøgeren idømmes sagsomkostningerne«.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender kan sammenfattes således:

Sagsøgeren hævder, at den udvælgelsesprocedure, han anfægter, er stærkt præget af magtmisbrug og har en diskriminerende karakter, for så vidt som meddelelsen om udvælgelsesprøven blandt adgangsbetingelserne forudsatte teoretisk og praktisk kendskab til nederlandsk ret. Til støtte for disse søgsmålsgrunde bemærker han indledningsvis, at det ville være urealistisk ikke at indrømme, at teoretisk og praktisk kendskab til dette retssystem bevirker en fortrinsstilling for nederlandske statsborgere, når de vanskeligheder, en ikke-nederlandsk statsborger ville have ved at skaffe sig praktisk kendskab til nederlandsk ret, tages i betragtning. I betragtning af de arbejdsområder, der er underlagt den pågældende afdeling og dens tjenestemænd, strider for det andet det

forhold, at der kræves kendskab til ét enkelt retssystem, og at der sker ansættelse af en tjenestemand af en bestemt nationalitet, mod nødvendigheden af inden for rammerne af disse arbejdsområder at tage hensyn til alle de nationale retssystemer. Endelig er det ikke korrekt, at prøven i kendskab til nederlandsk ret ikke kunne medføre, at en ansøger blev udelukket, idet resultaterne af denne prøve har spillet en vigtig rolle ved bedømmelsen af de to ansøgere.

I øvrigt er administrationens holdning i denne sag kun et resultat af en allerede fattet plan om at favorisere den udnævnte ansøger allerede fra dennes oprindelige ansættelse, og om at modvirke sagsøgerens avancement. Under angivelse af flere bevismidler påberåber sagsøgeren sig en række omstændigheder, hvoraf det skulle fremgå, at der har foreligget en sådan »plan«, som den omstridte udvælgelsesprøve har bidraget til at realisere.

I henhold til sagsøgerens opfattelse blev desuden prøverne ved den omstridte udvælgelsesprøve desuden afviklet på ukorrekt måde. I konkurrencen deltog der 2 ansøgere, den ene af nederlandsk nationalitet, den anden af italiensk. Udvælgelseskomiteens formand traf beslutning om, at prøverne ikke alene skulle forelægges i fransk oversættelse men også i deres originale udgave, hvilket muliggjorde individualisering af den enkelte ansøger og hindrede den nødvendige anonymitet ved prøverne.

I øvrigt var de papirer vedrørende sagsøgerens universitetsuddannelse og praktiske erfaring, som havde været bilagt hans ansøgningsskema, ikke blandt de papirer, der blev forelagt Kommissionen med henblik på udpegningen af den ansøger, der skulle ansættes. Denne undladelse, som næppe skyldes et tilfælde, havde indflydelse på udnævnelsesbeslutningen, særlig hvis man ser på det misforhold, der på dette punkt består mellem de to ansøgeres kvalifikationer. Det er på den anden side i strid med selve karakteren af en udvælgelsesprøve på grundlag af prøver og kvalifikationsbeviser at lade kvalifikationsbeviserne få betydning alene for spørgsmålet om adgang til prøverne, idet bedømmelsen af hver ansøger i en sådan udvælgelsesprøve bør baseres ikke alene på resultaterne af prøverne men også på kvalifikationsbeviserne. Sagsøgeren mener derefter, at udvælgelseskomiteen i betragtning af disse omstændigheder ikke har ført bevis for den fuldstændige objektivitet, som er nødvendig. Det må bl.a. bemærkes, at et af komiteens medlemmer var medlem af det paritetiske samarbejdsudvalg, som havde fået forelagt både den omtvistede meddelelse og det forudgående stillingsopslag, og at der, hvis objektiviteten hos den juridiske tjenestes repræsentant i komiteen ikke kan betvivles, i det mindste må lægges vægt på de arbejdsmæssige bånd, der findes mellem denne tjenestemand og direktøren for det pågældende generaldirektorat.

Sagsøgeren henleder endelig Domstolens opmærksomhed på de to ansøgeres karakterer nederst på prøverne, den generelle og den specielle, og særegenhederne ved de points, de hver især fik tildelt: de tal, der udtrykker karakteren, er velegnede til manipulation.

Kommissionen bestrider for det første, at den omtvistede udvælgelsesprocedure blev organiseret med henblik på at favorisere »en ansøger med en bestemt nationalitet«. Den bekræfter, at det på grund af de opgaver, som traktaten tillægger Kommissionen, er nødvendigt i en vigtig afdeling i det pågældende generaldirektorat at have en afbalanceret sammensætning. En sådan balance er ikke i strid med det i tjenestemandsvedtægtens artikel 27 udtrykte forbud. Det fremgår af den pågældende afdelings struktur og af arten af de bestemte opgaver, som den har fået pålagt, at tilstedeværelsen af en ekspert i nederlandsk ret ville være gavnlig om end ikke nødvendig. I øvrigt er »praktisk kendskab« til et bestemt retssystem ikke lig med »procedureerfaring«. Endelig krævede den omtvistede meddelelse om udvælgelsesprøven først og fremmest »grundigt kendskab til privatret og særlig til handelsret«, uden særlig henvisning til et bestemt lands lovgivning. Kendskab til

nederlandsk ret udgjorde et nyttigt supplement til afdelingens arbejde, men ikke nogen nødvendig betingelse.

Kommissionen bestrider endvidere, at sagsøgeren blev udsat for en forfølgelse, der modvirkede hans karriere, og tager stilling til de af sagsøgeren vedrørende dette punkt anførte argumenter. Den bemærker desuden, at sagsøgeren ikke kan støtte sig på en påstået ulovlig optræden fra Kommissionens side, der giver sig til kende i skadegørende handlinger, som han ikke rettidigt har gjort indsigelser imod, og hvis påståede ulovlighed han ikke kan gøre gældende under den nærværende sag.

Kommissionen bekræfter i øvrigt, at der blev truffet alle sikkerhedsforanstaltninger for at sikre en korrekt afvikling af udvælgelsesprøven. Prøverne blev forelagt bedømmerne i fransk oversættelse og ikke i den oprindelige version. Denne version blev stillet til bedømmernes disposition, for at disse efter karaktergivningen om nødvendigt kunne efterprøve nøjagtigheden af oversættelsen af de tekster, de havde bedømt.

Efter endelig at have forkastet synspunktet om, at komiteen ikke har bevist sin objektivitet, præciserer Kommissionen, at kvalifikationsbeviserne her som i talrige andre tilfælde blev taget i betragtning ved afgørelsen af, hvilke ansøgere der burde have adgang til udvælgelsesprøven, og senere til de skriftlige prøver. Det er fejlagtigt at tro, at kvalifikationsbeviserne igen ved udnævnelsesproceduren spiller ind som et led i bedømmelsen; de udgør et led i udvælgelsesproceduren, mens udnævnelsen sker i en senere fase, under hvilken valget træffes af ansættelsesmyndigheden, som da er i besiddelse af listen over de ansøgere, der skønnes egnede, og af en begrundet rapport fra komiteen. Den nævnte myndighed var i denne sag, som altid, i besiddelse af ansøgernes personlige aktmappe, som indeholder deres bedømmelsesrapporter.

Sagsøgeren fastholder i sin replik den opfattelse, at den omtvistede udvælgelsesprocedure var led i en plan, der var lagt for at forfremme en ansøger af en bestemt nationalitet. Vedrørende dette punkt tilbyder han at føre bevis og bekræfter, at der bør foranstaltes vidneafhøring.

Sagsøgeren hævder i en detaljeret redegørelse, at der, selv om nødvendigheden af en afbalanceret fordeling af nationaliteter i den pågældende afdeling ikke kan bestrides, ikke ved denne afdelings sammensætning, hverken før eller efter udvælgelsesprøven, blev taget hensyn til det af Kommissionen påberåbte princip. Efter at have understreget, at teoretisk og praktisk kendskab til nederlandsk ret ikke var nødvendigt for den pågældende afdeling, præciserede sagsøgeren yderligere de faktiske forhold, som beviser eksistensen af en allerede udarbejdet plan om at favorisere den udnævnte ansøger og af administrationens modvillige holdning over for sagsøgeren. Han bestrider, at han ikke skulle have ret til i denne sag at påberåbe sig omstændigheder fra fortiden, idet det netop her for at bevise, at en hændelse faktisk har fundet sted, er nødvendigt at kaste lys over fortiden og foretage en undersøgelse af nærværende sag med henblik på alle relevante forudgående tilfælde. Når sagsøgeren har undladt at gøre disse omstændigheder gældende rettidigt, skyldes dette, at han betragtede søgsmålet som den sidste mulighed for at opnå administrationens anerkendelse af en rettighed. Han henleder mere specielt opmærksomheden på omstændighederne omkring hans genindtræden i hans oprindelige afdeling. Beslutningen fra generaldirektøren om, at han skulle genindtræde i sin stilling, blev truffet nogle dage efter, at han af sin kontorchef havde fået besked om, at der ikke var nogen mulighed for, at han kunne blive ansat i den ledige A 5/A 4 stilling, og at der ikke kunne være tale om et avancement for ham inden for den afdeling, han »midlertidigt« var blevet tilknyttet.

Idet han vender tilbage til problemet om prøvernes anonymitet, replicerer sagsøgeren, at han ikke forstår den subtile sondring, som sagsøgte anlægger mellem det at have *givet* prøverne til bedøm-

merne og det at have *stillet dem til deres disposition*. Han fremhæver, at komiteens formand selv forklarede, at den originale version af prøverne såvel som den franske oversættelse blev sendt til bedømmerne, og sagsøgeren anmoder Domstolen om at afhøre den nævnte tjenestemand om dette spørgsmål.

Hvad endelig angår betydningen af kvalifikationsbeviser i en udvælgelsesprøve »på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver« som i denne sag replicerer sagsøgeren, at tjenestemandsvedtægtens bilag III, artikel 1 b) og artikel 5 klart foreskriver tre typer udvælgelsesprøver: på grundlag af kvalifikationsbeviser, på grundlag af prøver samt på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver. Hvis sagsøgtes opfattelse, at kvalifikationsbeviserne i udvælgelsesprøven KOM/388 alene var blevet taget i betragtning med henblik på adgangen til prøverne, var rigtig, måtte man konkludere, at der i strid med meddelelsen om udvælgelsesprøven var tale om en udvælgelsesprøve »på grundlag af prøver« og ikke »på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver«.

Sagsøgte svarer hertil, at sagsøgeren sammenblander en afbalanceret fordeling af tjenestemænd af forskellige nationaliteter, der er beregnet på at forøge den bestemte afdelings arbejdsydelse, med den »geografiske ligevægt« baseret på en fordeling af stillingerne i forhold til hver medlemsstats vigtighed. Kommissionen henviser i sin argumentation udelukkende til den ovennævnte afbalancerede fordeling. Efter at have bekræftet sin opfattelse vedrørende alle de omtvistede spørgsmål, særlig for så vidt angår den opfattelse, hvorefter sagsøgeren skulle være genstand for diskriminerende foranstaltninger eller en modvillig holdning fra administrationens side, vender sagsøgte tilbage til problemet om kvalifikationsbevisernes vigtighed i en konkurrence »på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver« og til vigtigheden af prøvernes anonymitet. Hvad angår det første problem, henleder han opmærksomheden på, at man, selv om det ikke er udelukket, at meddelelsen kan gøre kvalifikationsbeviserne til et yderligere moment ved bedømmelsen af ansøgeren ved siden af resultaterne af prøverne, dog må erkende, at ansættelsesmyndigheden ikke under udøvelsen af de beføjelser den har på dette område, er beføjet til at give en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver en sådan karakter, at den nærmer sig mere en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser end en udvælgelsesprøve på grundlag af prøver, eller omvendt I denne sag var kvalifikationsbeviserne en betingelse for adgang ikke alene til udvælgelsesprøven men også til de skriftlige prøver. Hvad angår det andet spørgsmål, præciserer sagsøgte, at bedømmerne først fik adgang til den oprindelige version *efter* karaktergivningen.

Idet sagsøgte endelig udtaler sig om, hvorvidt påstanden om betaling af skadeserstatning er grundet, anfører denne part, at sagsøgeren til støtte for sine påstande påberåber sig en række omstændigheder (bevidst blokering af hans karriere, modvillig holdning hos generaldirektøren, hr. Vogelaar, osv....), som han fortolker på en ensidig og subjektiv måde, og som ikke giver grundlag for at konstatere en sammenhængende, præcis og relevant række indicier for administrationens »forbryderiske« vilje til at berøve sagsøgeren enhver mulighed for forfremmelse. For så vidt angår sagsøgerens genindtræden i sin oprindelige afdeling i februar 1973 og afslaget på forfremmelse inden for denne pointerer sagsøgte, at begge omstændigheder lader sig forklare ved det forhold, at den nævnte afdeling på det pågældende tidspunkt var blevet knyttet til et nyt generaldirektorat. En forfremmelse i denne afdeling ville for sagsøgeren have medført en forfremmelse i en afdeling, som for fremtiden var knyttet til et andet generaldirektorat.

IV — Mundtlig forhandling

Vidnerne og parterne blev hørt i retsmøderne den 12. december 1973 og den 13. februar 1974.

Domstolen (1. afdeling) har den 12. december 1973 hørt Christian Timmermans og Karl Gleichmann.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 19. marts 1974.

Præmisser

1 Det til Domstolens justitskontor den 23. marts 1973 indgivne søgsmål vedrører i første række annullation af udvælgelsesprøven KOM/388/71 og af den udnævnelsesbeslutning, Kommissionen traf på grundlag af nævnte udvælgelsesprøve;

det sigter desuden på, at Kommissionen dømmes til at godtgøre den tort, som den skulle have påført sagsøgeren ved ulovligt at have forbigået ham ved denne udvælgelsesprøve.

2 Sagsøgeren påstår, at den nævnte udvælgelsesprøve blev udformet og organiseret således, at en bestemt ansøger blev begunstiget;

han hævder for det første, at den ansatte ansøger allerede før offentliggørelsen af den omstridte meddelelse om udvælgelsesprøve havde bekræftet, at chefen for den afdeling, i hvilken den pågældende stilling var ledig, havde tilbudt ham en stilling i lønklasse A 5 i denne afdeling, hvilket tilbud han accepterede;

ved den vidneafhøring, som fandt sted ved Domstolen i retsmødet den 12. december 1973, blev denne påstand ikke bekræftet.

3 Sagsøgeren hævder desuden, at udvælgelsesprøvens diskriminerende karakter ligeledes fremgik af, at meddelelsen om udvælgelsesprøven blandt adgangsbetingelserne foreskrev grundigt teoretisk og praktisk kendskab til nederlandsk ret;

hverken arten af det arbejde, der er pålagt den pågældende afdeling, eller særlig nødvendigheden af ved dette arbejde at tage hensyn til alle medlemsstaternes nationale retssystemer berettigede ifølge sagsøgeren en sådan betingelse.

4 Selv om vedtægten indeholder forbud mod at forbeholde en stilling for en bestemt medlemsstats stasborgere, kan ansættelsesmyndigheden imidlertid lovligt for så vidt angår ansættelse af tjenestemænd, gøre sit valg afhængigt af kendskab til og praktisk erfaring vedrørende et bestemt nationalt retssystem;

under hensyn til de opgaver, der er pålagt den afdeling, under hvilken den ledige stilling henhører, og som beskæftiger sig med selskabsret, var ansættelsen af en tjenestemand, der havde kendskab til nederlandsk ret, berettiget i det foreliggende tilfælde i betragtning af de ændringer, der kort forinden var gennemført i nederlandsk selskabsret;

i øvrigt svarede valget af de emner, som den principale prøve vedrørte, til arten af de opgaver, der var pålagt den afdeling, hvorunder den omstridte stilling henhører.

5 Sagsøgeren gør også gældende, at udvælgelsesprøven på grund af udvælgelseskomiteens sammensætning og på grund af komiteens mulighed for at gøre brug ikke alene af den franske oversættelse af prøverne men også af originalteksterne blev afviklet på en ukorrekt måde;

da den ene af de ansøgere, der deltog i prøverne, var af nederlandsk og den anden af italiensk nationalitet, skulle denne mulighed have indebåret, at ansøgerne kunne individualiseres, og at den nødvendige anonymitet ved prøverne ikke var sikret;

ydermere skulle de karakterer, som komiteen gav for prøverne, have været genstand for en vis »manipulation«.

6 Disse påstande kan på grund af deres alvorlige karakter kun lægges til grund, hvis de støttes på tilstrækkelige beviser;

dette er ikke tilfældet i den foreliggende sag;

Kommissionens anbringende, ifølge hvilket de originale versioner af prøverne blev stillet til disposition for komiteens medlemmer med henblik på at gøre det muligt for disse — efter karaktergivningen — eventuelt at efterprøve nøjagtigheden af de tekster, de skulle bedømme, bekræftes indirekte af prø-

vernes følgesedler, som findes i administrationens aktmappe vedrørende den omstridte udvælgelsesprøve.

7 Sagsøgeren hævder endvidere, at det, da den omstridte udvælgelsesprøve var baseret på »kvalifikationsbeviser og prøver«, var fejlagtigt af Kommissionen udelukkende at basere sin udnævnelsesbeslutning på resultaterne af prøverne uden at tage hensyn til den enkelte ansøgers kvalifikationsbeviser.

I henhold til vedtægtens bilag III, artikel 5, stk. 1 og 4 »udfærdiger (udvælgelseskomiteen) listen over ansøgere, som opfylder de betingelser, der er fastsat i meddelelsen om udvælgelsesprøven«, og »ved en udvælgelsesprocedure på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver bestemmer udvælgelseskomiteen, hvilke af de på denne liste opførte ansøgere, der skal have adgang til prøverne«;

følgelig giver de kvalifikationsbeviser, der er fremlagt af hver ansøger først og fremmest udvælgelseskomiteen mulighed for at beslutte, hvilke ansøgere der skal have adgang til prøverne;

disse bestemmelser forbyder dog ikke, at kvalifikationsbeviserne tages i betragtning selv på et stadium, der ligger efter afgørelsen af, hvem der skal have adgang til prøverne;

disse kvalifikationsbeviser udgør derfor et element i bedømmelsen, som under hensyntagen til resultatet af prøverne kan tages i betragtning ved udnævnelsesbeslutningen;

i det foreliggende tilfælde ses det dog ikke — i betragtning af resultaterne af prøverne, særlig af den principale prøve — at de af sagsøgeren fremlagte kvalifikationsbeviser burde have været tillagt en for ham fordelagtig betydning.

8 I betragtning af ovenstående er påstanden om annullation af udvælgelsesprøven KOM/388/71 og den omstridte udnævnelse uden grundlag;

af denne grund kan påstanden om betaling af skadeserstatning, baseret på disse akters påståede fejlagtighed, ikke tages til følge;

sagsøgte må herefter frifindes.

Vedrørende sagsomkostningerne

I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne;

i henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de af dem afholdte udgifter i sager anlagt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

følgende:

1. **Sagsøgte frifindes.**
2. **Hver part bærer sine egne omkostninger.**

Monaco Mertens de Wilmars Ó Dálaigh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg, den 4. april 1974.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Monaco
Fg. formand

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 19. MARTS 1974 [1]

Høje Ret.

Sagsøgeren i denne sag var ansøger til en stilling som ekspeditionssekretær ved Kommissionen, men blev ikke antaget.

At stillingen, om hvilken der senere blev afholdt intern udvælgelsesprøve, var ledig, fremgik af et stillingsopslag, der fastsatte fristen for indsendelse af ansøgninger til den 17. juni 1971. Efter denne procedure betragtes en person, som reflekterer på stillingsopslaget, som del-

1 — Oversat fra engelsk.